

THE COST OF A GENERATION

Carrying the Name Forward

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: ЦІНА ПОКОЛІННЯ

Сьогодні був не такий день, як інші. Це був відрізок часу, коли я оплакував відсутність батька. Я розмірковував, думав про діда і подумки поставив їм обом одне-єдине питання: чому ви залишили мене самого берегти спадщину родини Frega і перетворювати її ім'я на покоління?

Моя невістка Шерон підставила мені плече, щоб я виплакався. Вона втішала мене, знаючи, що переді мною стоїть завдання ні легке, ні складне, ні геніальне, ні творче, а, по правді, неможлива місія. І на той час я й сам це вже усвідомив.

Я відчував, що мені довірили нести це далі, починаючи з тягот життя мого діда, сорок років шахтаря, і життя мого батька, сорок років продавця. Що ж до мене, я присвятив вісімнадцять років свого професійного життя матері, якою завжди захоплювався і яку завжди поважав і від якої отримав кожен урок, що його може дати життя: уроки, потрібні, щоб стати тим, ким я є сьогодні, хоча я гадки не маю, ким стану завтра.

Вона — Мати GILLETTE.

Потім я знову відчув на плечі ту знайому руку, що веде мене і штовхає до неймовірних речей: один аудіозапис на сайті, потім два, щоб провести перші випробування, потім п'ять, щоб побачити, чи витримає система, потім десять, кількома мовами, щоб говорити з людьми.

І навіщо все це?

Америка була моїм домом, хоча цієї миті я ще не обрав точного пункту призначення. Франція була домом родини дідуся Кемпа.

Індія була батьківщиною світового лідера бренду, першопрохідця, що йшов слідом за стількома американцями перед ним.

Бразилія ж дала найкращу жінку, яку могла дати, і допомогла перетворити

бренд, народжений для чоловіків і присвячений чоловікам, на справжнє визнання жінок після ста тридцяти років історії. Зрештою, рішення про покупку майже завжди ухвалюють жінки, і без них нічого з цього сьогодні не було б можливим.

І нарешті Італія, з її мандолінами й гітарами, найулюбленішими інструментами для серенад під балконами на прохання закоханих. А диригентами тих серенад завжди були ті самі двоє чоловіків: мій батько і мій дід.

Незабутні Frega.

Я дивився на їхні фотографії і далі плакав. На щастя, я був сам, бо гості поїхали на море.

А потім настав сюрприз дня: восьмихвилинне відео зі мною, без звуку, на сторінці «Контакти».

Але що це означало?

Я не зміг цього зрозуміти і, можливо, не зрозумію одразу. Але я певен, що зрозумію згодом, як часто буває.

Тим часом я покинув музику з YouTube, яка роками супроводжувала мене за столом, і відтепер слухаю натомість музику свого сайту. Вона стала дивно знайомою, ніби я знав її завжди, ніби я хотів переконати себе, що це гімн, присвячений тим, кого вже немає.

*Прощайте, мої старі.
Ferdinando*